

200,000 Kr., hvilket vilde give et Gjennemsnit af omtrent 20,000 Kroners Kapitalforbrug om Aaret. Det vilde imidlertid, som ovenstaaende Tælliste tydelig nok udviser, være misvisende, om man vilde regne med et saadant Gjennemsnitsital, eftersom Kapitalforbruget tiltager i stigende Progression, saa det i de to sidste Aar er mere end dobbelt saa stort som i de to førstnævnte, og hvortil dette vilde føre, naar det ikke standses, behøver ingen Kommentar.

Udvalgets Flertal har derfor troet at maatte gaa ud fra, at Stiftelsens aarlige Indtægter nødvendigvis maa forøges med et Beløb, der noget overstiger de seneste Aars Underbalance eller med en rund Sum af 30,000 Kr., hvilket meget nær svarer til den Understøttelse, Stiftelsen yder de Mødre, der føde paa Stiftelsen og medtage deres Børn derfra til egen Forsørgelse. Denne udgjorde nemlig i 1882—83 29,825 Kr. 31 Ore og i 1883—84 29,154 Kr. 39 Ore. Man har saa meget mindre kunnet gaa til et lavere Beløb, som man i sine Undersøgelser har faaet et stærkt Indtryk af, at der i Stiftelsens Administration helt igennem gjør sig en streng Økonomi gjældende, saa streng — at den vel endog i enkelte Retninger kan betegnes som kneben. Der sigtes herved blandt Andet til de i Byen værende Filialer for Fødende, der ere saa tarvelig udshyrede, at der end ikke findes Bugge eller det allernødtørftigste Svøbelsestøi for den Nyfødte, ikke at tale om, at Leien for Sokalet (4 Kr. maanedlig) er saa lav, at den næppe kan paa regnes fremtidig at kunne blive holdt indenfor saa beskedne Grændser.

Naar Udvalgets Flertal saaledes af de her i stor Korthed anførte Grunde fuldtud kan slutte sig til den i Lovforslaget nedlagte Hovedtænke, den: „at staffe Stiftelsen forøgede og saa høist fornødne Indtægter“, har det derimod fundet ikke saa Betæneligheder ved det hertil foreslaaede Middel: „en Omordning af Hestestatten i Kjøbenhavn“. Betænelighederne ere af forskellig Art og dele sig i to Hovedgrupper, hvoraf den ene dreier sig

om, at den foreslaaede Indtægtsforøgelse kun er delvis, kun berører den ene af de tilskydende Parter (Kjøbenhavns Kommune), medens den anden Partis Tilskud (Statens) kommer til at staa hen, og Følgen heraf vil være, at Opnaaelsen af Lovforslagets Hovedformaal — at staffe Stiftelsen Midlerne til en virkelig Balance — vil blive problematisk. Den anden Gruppe af Betæneligheder gjælder selve Hestestatten, særlig naar den berøres af en Omordning og en Udvidelse, der ganske forandrer dens Karakter.

Den første Del af de ovenfor antydede Betæneligheder har Udvalgets Flertal søgt at fjerne ved at stille Forslag til en Affattelse af Lovforslaget, hvorved Tilskudsforholdet heltud ordnedes, og man har set en forøget Opfordring hertil i det Bevis, Staten har givet paa sin Beredvillighed til at komme Stiftelsen til Hjælp, ved paa Finantsloven for 1883—84 § 21 VIII. at bevilge et yderligere Tilskud af 7,000 Kr. mod, at Kjøbenhavns Kommune forøger sit Tilskud med et tilsvarende Beløb. Denne Betingelse kom imidlertid ikke til stede, og Udvalget ser heri en Anthyndning af, at det omvendt vilde være lidet tilraadeligt ensidig at bestemme den ene Partis Tilskud (her Kjøbenhavns) uden samtidig at fastslaa den anden Partis (Statens).

Udvalget haaber tilnærmelsesvis at have løst den her stillede Opgave ved det Forslag til en forandret Affattelse af Lovforslaget, som afflutter denne Betænkning, idet man efter de foreliggende Erfaringer har Grund til at antage, at den foreslaaede Tilskudsforøgelse af 30,000 Kr. paa een Gang baade vil sikke Stiftelsen imod en fortsat Oppisning af sine fra Fædrene nedarbejdede Fonds og være de lempeligste Billaar, hvorunder Sigt kan opnaas af de tilskydende Parter.

Forholdet imellem de forøgede Tilskud, der er ansat som 2 til 1, nemlig: 20,000 Kr. for Kjøbenhavns Kommune og 10,000 Kr. for Staten, fortjener maasse en noget nærmere Begrundelse, og man skal i dette Diemed hidsætte følgende Oplysninger: